

I

Давно не стрівавсь я з тобою,
Красо моя, дивна богине,
Кохання моє, божественна дівчино!
Давно не впивавсь я красою твоєю
І вкупі з тобою
Давно не співав я
Тих співів, що з серця мого
Течуть, немов краплі червоної крові,
Життя мого, крові моєї...
Я здалека ледве тебе забачав
На мить, на коротку хвилину,
І вже розлучав нас туман клопінцяого життя, —
Зникала кохана дивная постать...

Тепер я вертаюсь ізнову до тебе, богине.

Прийди і до мене схились,
До чола мого прихили своє чоло,
І вкупі з тобою ми будем співати,
Сміятися й плакати,
І наші сріблясті чисті сльози
Розкотяться в світі широкім
Блискучими перлами, Музо,
А сміх у повітрі далеко-далеко
Розсиплеться іскрами-овітом
І в душі людські залітати
Ті іскорки будуть,
І сльози окрасою-перлами стануть,
А з сміху народиться світ, засіяє.

II

Вона прийшла, до мене завітала
Одвічна краса, єдина мрія
Найкращая з дитячих літ моїх!...
Я згадую мій рідний тихий хутір,
Високий ліс, глибокі яри
І запашне дихання тих долин,
Що у лісах, завітчані, ховались,
І захисний куточок той у лісі,
Де й я ховавсь од галасу й людей,
Мале хлоп'я... І тільки сонце сяло,
І тільки лист щось тихо шепотів,

Та пташечка щось любе щебетала...
Заплющувавсь... Стихало у душі...
Я забував життя: убозтво, сльози,
Усе тяжке, що зустрівало хлопця
На першому незнаному шляху, —
Я забував... І бачив я—вставала
Перед малим, мов хвиля світосяйна,
І в сяєві тому була — вона.
Я бачив перш — прозоро-осяйне
Сріблястее убрання тихо має,
А далі все я більше добачав
Надлюдської краси обличчя дивне:
Всміхалися ласкаві уста,
Чудовні сяли очі...

Тільки ж
На мить одну, а там зникало все...
Я закохавсь своїм дитячим серцем
В ту дивну кохану дівчину,
Я їй моливсь, я вірний був, я ждав...
І от я зріс, зробивсь великим, дужим — я знайшов кохану богиню!
Вона з небес до мене прилітає:

Ми плачемо над муками людськими,
Ми кленемо мучителів гидких,
Розвагою стриваємо безщасних,
Красою закрашаємо життя
І кличемо душею воскресати
Усякого, хто душу не продав,
Усякого, у кого б'ється серце,
Що хоче жить, а не вмирать помалу,
Що хоче жить новим, а не старим!

III

В піснях моїх горе
І радість у їх, —
Усе поспліталось
У згуках дзвінких.
В житті люті муки
Із щастям сплелись, -
Того такі співи

У мене лились:
Политі сльозами,
Повиті у сміх, —
Се відгуки щастя
І смутків тяжких.

1903.
